

УДК [930.25:354]:328.185](477)

І. В. ОВЧАР*

**ФОРМИ І МЕТОДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ****(на прикладі діяльності Державного комітету архівів України)**

У статті розкрито зміст роботи Державного комітету архівів України щодо запобігання і протидії корупції та застосування правових положень антикорупційного законодавства.

Ключові слова: корупція; антикорупційне законодавство; корупційні діяння; корупційні правопорушення; державна служба; Державний комітет архівів України.

Теоретичні аспекти проблеми. Попри підвищену увагу влади до питань, пов'язаних із запобіганням та протидією корупційним діянням, їх можливих проявів та конфлікту інтересів, що можуть виникати в професійній діяльності державного службовця факти корупції і її рівень є визнаним явищем в українському суспільстві. Теоретичний та законодавчий аспект висвітлення цієї проблеми настільки досконалий і відшліфований, що виникають сумніви в наявності корупційних правопорушень. Утім, практична площина питання засвідчує зовсім протилежне – факти корупційних дій присутні, щоправда містять чимало особливостей, в залежності від особистих зв'язків, робочих контактів, сфери поширення, рівня суспільної значимості тощо.

Належне теоретичне опрацювання проблеми корупції забезпечене статтями та монографіями, зокрема таких авторів: М. Калмик¹, Є. Невмержицький², О. Прохоренко³. Спектр досліджуваних питань зосереджений на аналізі законодавства про корупцію⁴, проявів корупційних дій в системі державної влади та способів її обмеження⁵, проблемі розвитку демократії, яка повинна нівелювати правопорушення будь-якого характеру або визначати шляхи їх застосування у відповідності до певного режиму управління, у т. ч. в питаннях здійснення антикорупційної політики⁴. Розглядається у працях система міжнародного співробітництва в антикорупційній політиці⁶, вивчається роль громадянського суспільства в сфері протидії корупції⁷. Науковий аналіз корупції, як суспільного явища, антикорупційної політики, правової функції держави здійснений у дисертаційних роботах⁸. Це питання обговорюється на міжнародних, всеукраїнських, регіональних конференціях, круглих столах, внутрішніх навчаннях в рамках підвищення кваліфікації та про-

* Овчар Ірина Володимирівна – кандидат політичних наук, головний спеціаліст з питань запобігання та протидії корупції Державного комітету архівів України.

ведення роз'яснювальної роботи, а також є предметом аналізу в організаціях і установах різних сфер підпорядкування та форм власності, дискутується на нарадах і колегіях органів виконавчої влади. Достатній також рівень законодавчого забезпечення антикорупційної політики: закони України⁹, постанови та доручення КМУ¹⁰, розпорядження і укази Президента України.

Нашу увагу привернули як загальні нормативно-правові акти, які стосуються проявів корупції, так і спеціальні – ті, що регламентують сферу безпосередньої діяльності: державна служба та архівні установи. Відзначається достатній рівень теоретичних напрацювань і прийняття юридичних документів щодо сукупного формування правового забезпечення і практичної реалізації основ антикорупційної політики держави.

У цій статті здійснено огляд змісту законодавчих положень щодо забезпечення антикорупційної політики та визначено основні складові Антикорупційної стратегії України. Окремою частиною тексту є практичне виконання правових норм, проведення відповідних заходів щодо реалізації документів, пов'язаних із запобіганням та протидією корупції в Державному комітеті архівів України. Покажемо можливість втілення чинної антикорупційної політики на прикладі роботи Держкомархіву.

Розглядаючи теоретичний аспект питання відзначимо, що високий рівень корупції в державі руйнує державні інституції та знижує рівень довіри до них. Суспільно визнаними причинами не отримання якісних публічних послуг населенням в Україні є відсутність реформ і корупція. Перше антикорупційне законодавство в Україні почало розроблятися відразу після набуття державою незалежності у 1991 р. Закон України "Про боротьбу з корупцією" (прийнятий у 1995 р.), містив визначення корупції і передбачав адміністративну процедуру звітування про прояви корупції. У 1998 р. була представлена Президентська стратегія (Антикорупційна концепція), зміст та реалізація якої контролювались Координаційним комітетом, що звітував перед Президентом. У 2003 р. Україна приєдналась до АКМ ОЕСР (ACN OECD). Згідно оціночного звіту АКМ ОЕСР (ACN OECD) у січні 2004 р., Україна потребувала оновленої Національної антикорупційної стратегії з більшим акцентом на попередження корупції з метою визначення системних недоліків, які створюють сприятливе для корупції середовище, та якіснішого зосередження законодавства на запобіганні та протидії корупції. Розробці плану дій антикорупційної політики приділяється значна увага при здійсненні моніторингу з боку ACN. Надання підтримки у цьому є головною метою Проекту по боротьбі з корупцією в Україні Ради Європи/Європейської Комісії (UPAC).

У 2009 р. держава зробила ряд інституційних та законодавчих кроків, спрямованих на створення засад із зниження рівня корупції. В першу чергу це створення інституту Урядового уповноваженого з питань антикорупційної політики, Бюро з питань антикорупційної політики, Коорди-

наційної Ради; здійснені спроби удосконалення антикорупційного законодавства, зокрема в частині уточнення цільової мети, яка від боротьби з корупцією перейшла в площину її запобігання та протидію тощо.

В цілому, формування єдиної державної антикорупційної політики, крім наявності політичної волі та суспільної свідомості в питанні попередження проявів корупції, вимагає належного законодавчого забезпечення (комплекс нормативно-правових приписів, що визначають, регулюють і допускають здійсненість механізмів запобігання корупції, а також відповідальність за вчинення корупційних порушень), формування дієвої системи державних органів, забезпечення належного координування і реалізації антикорупційної політики, здійснення превентивних заходів щодо запобігання корупції та її подолання. Побудова цілісної інституційної системи повинна відповідати міжнародним стандартам (зокрема, конвенціям ООН і Ради Європи проти корупції, рекомендаціям GRECO, Стамбульського плану дій антикорупційної мережі ОЕСР), світовій практиці¹¹. При цьому слід враховувати особливості української правової системи, політичної волі та ментальності громадян.

Нині на всеукраїнському рівні результатом активної аналітичної роботи є розроблена Антикорупційна стратегія (далі – Стратегія). Вона визначає принципи, мету, завдання, пріоритети, механізми та очікувані результати реалізації державної антикорупційної політики в Україні. Участь у визначенні та напрацюванні механізмів подолання проявів корупції брали представники різних рівнів влади, науковці, громадські організації тощо. Стратегія покликана визначити пріоритетні напрями забезпечення державної антикорупційної політики, способи і терміни їх реалізації, а також ресурси, необхідні для її виконання. У даному контексті слід відзначити, що урядовий проект Антикорупційної стратегії отримав негативну оцінку громадськості та міжнародної спільноти як такий, що не містить основних ознак стратегічного документу та не має комплексного підходу до розв'язання проблеми корупції і не передбачає залучення до виконання стратегії потенціалу бізнесу (зокрема – малого і середнього) та громадськості.

Неврахування позиції громадськості, а також не включення до її тексту вітчизняного та міжнародного досвіту запобігання проявам і фактам корупційних діянь загрожує продовженню й поглибленню політики розпорошеності державних ресурсів, спрямованих на запобігання та протидію корупції, односторонності підходів, що може не лише поглибити й ускладнити ситуацію, а й не сприяти її вирішенню¹². Цілісна Антикорупційна стратегія має бути представлена як частина лобістської кампанії громадсько-експертного середовища, адже саме від громадськості надходять скарги на корупційні діяння посадовців.

Прийняття Антикорупційної стратегії є одним із пріоритетів держави для створення дієвої системи запобігання корупції, визначення

основних напрямків діяльності держави на довгострокову перспективу, розроблення комплексних заходів для протидії цьому явищу, виявлення та подолання її соціальних передумов і певних наслідків. Позитивні результати протидії корупції полягатимуть у зменшенні її обсягів, обмеженні сфер її розповсюдження; зміні характеру корупційних проявів, мінімізації впливу корупції на економічні, політичні, правові, соціальні та інші процеси; збільшенні ризику настання негативних наслідків для особи, яка вступає у корупційні відносини. Доцільно вказати на складові, які варто враховувати при формуванні державної Антикорупційної стратегії: стан розвитку громадянського суспільства, загальнокультурний та освітній рівень громадян; соціально-економічне, політичне, міжнародне становище; особливості ментальності, розвитку інститутів держави та громадянського контролю.

Аналізуючи антикорупційну політику України, можна назвати чинники, які впливають на рівень корупції: непрозорість діяльності і невідповідність органів державної влади; відсутність (або дуже малий відсоток) політичної волі щодо запобігання та протидії корупції, неефективна участь у цій роботі правоохоронних структур і органів національної безпеки держави; розгалуженість дозвільно-регуляторної системи; надмірний вплив певних олігархічних груп на прийняття державних рішень та процедуру кадрових призначень; неврегульованість конфлікту інтересів; часта відсутність правил професійної етики на публічній службі; низький рівень забезпечення захисту прав власності; недотримання разом з недосконалістю законодавства у сфері боротьби з корупцією, суперечлива діяльність судової системи у цьому напрямі; відсутність системності в роботі з виявлення корупції в органах державної влади; відсутність публічного контролю за доходами та видатками вищих посадових осіб держави, а також ефективних механізмів участі громадянського суспільства у формуванні та реалізації антикорупційної політики³. Основним висновком з переліку названих причин є те, що запобігання та протидія корупції у правовій демократичній державі можлива лише і в першу чергу на правовій основі.

Визначаючи стратегію антикорупційної політики, доцільно врахувати такі основоположні принципи: 1) спрямованість антикорупційної політики та координація діяльності органів влади з її реалізації; 2) системний аналіз корупційних ризиків; 3) проведення антикорупційної експертизи проектів та чинних нормативно-правових актів; 4) поєднання зусиль та забезпечення ефективної взаємодії на центральному та регіональному рівнях між органами виконавчої влади, їх територіальними підрозділами, іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями, об'єднаннями громадян з питань реалізації державної антикорупційної політики; 5) впровадження у національне законодавство досвіду інших

країн та пропозицій міжнародних організацій з питань антикорупційної політики; 6) взаємодія інститутів громадянського суспільства з органами влади у сфері формування та реалізації державної антикорупційної політики; 7) відкритість й інформованість громадськості про здійснення заходів щодо запобігання та протидії корупції¹³.

Практика застосування законодавчих норм на прикладі діяльності Державного комітету архівів України. У Держкомархіві відповідна робота щодо належного забезпечення та своєчасного попередження проявів корупції ведеться з початку його діяльності. Більш ґрунтовного напрямку вона набула з часу створення інституту Урядового уповноваженого з питань антикорупційної політики при Кабінеті Міністрів України і введення штатної посадової одиниці головного спеціаліста з питань запобігання та протидії корупції Державного комітету архівів України. Вся робота у даному напрямі здійснюється в рамках реалізації єдиної державної антикорупційної політики.

Так, на виконання постанови Кабінету Міністрів України від 08.12.2009 № 1338 “Про заходи щодо посилення протидії корупції”¹⁴ в комітеті діє щотижнева телефонна лінія за участю Голови комітету, першого заступника і заступників Голови комітету, урядова телефонна “гаряча лінія”. Інформація про результати розгляду звернень надсилається заявникам у встановлені строки. Дотримання термінів запитів громадян перебуває під постійним контролем Держкомархіву. Додатково працює окремий телефон довіри, на який можна подавати повідомлення про факти виявлених корупційних порушень та інших суспільно значимих проблем у цій сфері, які потребують негайного реагування. З метою забезпечення ефективної роботи комітету, керівництвом проводиться прийом громадян у визначені терміни. Для зручності громадян та прямого зв'язку з відділами комітету діє Інтернет приймальня.

Також забезпечується постійний моніторинг і, за наявності, розгляд скарг та заяв від громадян на корупційні діяння з боку державних службовців архівних установ, які надходять на адресу Держкомархіву. Проводиться аналогічна робота зі зверненнями підприємств, установ та організацій, фізичних осіб – підприємців, органів місцевого самоврядування і громадян щодо встановлених фактів корупції. Метою здійснення комплексної систематичної роботи з громадянами є узагальнення результатів діяльності комітету, аналіз можливих правопорушень, зменшення ризиків корупційних проявів у сфері його відання. Проведена робота сприяє забезпеченню громадського контролю за дотриманням законодавчих положень з питань антикорупційної політики в Держкомархіві та державних архівних установах.

Для посилення відомчого контролю за додержанням принципів прозорості та відкритості діяльності Держкомархіву, а також інформаційного забезпечення в сфері запобігання та протидії корупції на

офіційному сайті діє рубрика “Запобігання проявам корупції”, в якій постійно розміщуються нормативно-правові акти з питань державної служби та запобігання проявам корупції. З метою реалізації “Концепції подолання корупції в Україні “На шляху до доброчесності” та державної антикорупційної політики на період до 2011 р., здійснюється план заходів Держкомархіву на 2010 р. від 10.12.2009 № 208.

Згідно з вимогами чинного законодавства, Держкомархівом та державними архівами реалізуються принципи відкритості та доступності до державної служби шляхом широкого подання інформації про вакантні посади, впровадження механізму конкурсного відбору. При призначенні співробітників на державну службу та їх звільненні Держкомархів та центральні державні архівні установи керуються виключно нормами чинного законодавства. Аналогічний принцип також застосовується і в роботі. Встановленим фактом правопорушень, який кваліфікувався як корупційна дія, було накладення штрафу на працівника за надання недостовірної інформації фінансового характеру під час заповнення декларації.

Держкомархівом здійснюється робота щодо забезпечення додержання вимог Закону України “Про боротьбу з корупцією”, указів та розпоряджень Президента України, постанов і доручень Кабінету Міністрів України, інших нормативно-правових актів з антикорупційного законодавства. З метою попередження і виявлення корупційних діянь, інших правопорушень, пов'язаних із службовою діяльністю працівників комітету, вживаються відповідні заходи щодо попередження й уникнення можливих ризиків у сфері їх діяльності¹⁵.

Так, 22 червня 2010 р. на засіданні колегії Держкомархіву розглянуто питання “Про стан виконання антикорупційного законодавства в державних архівних установах”. Прийнято відповідне рішення, зміст якого доведений до керівників структурних підрозділів Держкомархіву та державних архівних установ, а саме: 1) чітко керуватись чинним законодавством України з метою недопущення випадків його порушення; 2) продовжувати здійснення заходів, спрямованих на запобігання та протидію корупційним проявам, посилювати інформаційну та роз'яснювальну роботу з запобігання і припинення корупційних діянь. При цьому особливу увагу слід звернути на знання державними службовцями вимог Законів України “Про державну службу” і “Про боротьбу з корупцією”; 3) вживати заходів щодо висвітлення в трудовому колективі кожного виявленого факту корупційних діянь; 4) вживати додаткові заходи, спрямовані на безумовне дотримання Законів України “Про державну службу” та “Про боротьбу з корупцією”; виявляти та усувати причини і умови, які можуть спричинити поширення корупції та економічної злочинності; 5) продовжити обов'язковий щорічний розгляд на засіданнях колегії, службових нарадах питань щодо

виконання законодавства про державну службу, боротьбу з корупцією, здійснення заходів щодо запобігання корупційним проявам та належне реагування на них; 6) сприяти підвищенню кваліфікації працівників, на яких покладено обов'язки з організації роботи щодо запобігання проявам корупції, уперше зарахованих на державну службу, та які за результатами щорічної оцінки отримали оцінки “низька” та “задовільна”; 7) забезпечити своєчасне та достовірне надання державними службовцями відомості про доходи та зобов'язання фінансового характеру; 8) своєчасно інформувати комітет про виявлені випадки адміністративних правопорушень; 9) вживати заходів щодо посилення відкритості, гласності та прозорості у своїй діяльності; 10) забезпечити своєчасне подання та оприлюднення інформації про наявність вакантних посад на офіційному сайті Держкомархіву.

Разом з тим, практичне виконання положень та норм законодавства України з питань антикорупційної політики виявляє ряд недоліків або недоопрацювань в цьому напрямі. Вважаємо за необхідне вкотре наголосити на доцільності удосконалення законодавства про доступ до публічної інформації через прийняття окремого процедурного Закону про доступ до публічної інформації, який має забезпечити прозорість і відкритість суб'єктів владних повноважень та створити механізми реалізації права кожного на доступ до публічної інформації шляхом: визначення режиму доступу до неї, а саме – виключних підстав обмеження доступу до інформації, встановленням відповідальності за відмову чи відстрочку у наданні інформації, встановленням максимально коротких строків для розгляду запитів на інформацію, основні принципи стягнення плати за надання інформації, а також відповідальність за порушення законодавства тощо. Також є необхідність у створенні єдиного державного реєстру юридичних і фізичних осіб, притягнутих до відповідальності за корупційні правопорушення.

Першочергово слід враховувати, що механізми громадського контролю реалізуються шляхом контролю за дотриманням законодавства, проведення громадської експертизи проектів і чинних нормативно-правових актів, концепцій і програм з питань протидії корупції та врахування її висновків, обговорення проектів, участю у прийнятті рішень, внесення пропозицій, дієвих механізмів комунікації та взаємодії законодавчої, виконавчої та судової гілок влади в Україні. Владна вертикаль має бути забезпечена сучасною системою підготовки та перепідготовки управлінських кадрів, зокрема, включаючи знання службовими особами органів державної влади та органів місцевого самоврядування своїх повноважень та правових наслідків зловживання ними. Виникає також необхідність у проведенні правової антикорупційної освіти, яка повинна полягати у здійсненні комплексу заходів виховного, навчального й інформаційно-аналітичного характеру, спрямованих на формування

високої антикорупційної правосвідомості. Така система освіти має бути всеохоплюючою і диференційованою, залежно від сфери діяльності, на яку вона спрямовується. Не менш важливим у даному контексті є соціальний аспект запобігання і протидії корупції, що передбачає формування у свідомості громадян негативного ставлення до корупційних дій і посилення їх антикорупційної мотивації.

Таким чином, аналізуючи цілісну систему антикорупційної політики, яка проводиться державою, бачимо дотримання належного рівня теоретичного забезпечення, що відповідає європейським стандартам. Є чимало практичних кроків, які за умов їх ефективного застосування могли б забезпечити середній рівень запобігання та протидії корупції. Ми виокремили ті чинники, які, на нашу думку, потребують доопрацювання та уточнення. Разом з тим показали можливість виконання та дотримання законодавчо прописаних норм у роботі Державного комітету архівів України в напрямі здійснення антикорупційної політики.

¹ Камлик М., Невмержицький Є. Корупція в Україні. – К.: “Знання”, 1998. – 179 с.

² Невмержицький Є. В. Корупція в Україні: причини, наслідки, механізми протидії. Вид: КНТ. – 2008. – 368 с.

³ Прохоренко О. Організаційно-правові аспекти та стан протидії корупційним проявам у системі державної служби України // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – К., 2002. – № 6. – С. 35, 44; Прохоренко О. Я. Прояви корупції – загроза національній безпеці України // Науковий вісник НАВСУ. – 2002. – Вип. 3. – С. 61–64.

⁴ Азаров М. Я. Обмеження корупції та “тіньової” економічної діяльності: проблеми і перспективи // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – К., 2001. – № 4. – С. 14–19; Бондаренко І. Місце і роль нормативно-правових актів Президента України у правовому забезпеченні боротьби з організованою злочинністю та корупцією // Право України. – 2005. – № 4. – С. 54–56; Мельник М. І., Редька А. І., Хавронюк М. І. Науково-практичний коментар Закону України “Про Боротьбу з корупцією”. К.: “Атака”, 2008. – 372 с.

⁵ Добродумов П. Антикорупційна політика як функція держави // Підприємство, господарство і право. – 2007. – № 9. – С. 54–58; Доля Л. М. Корупція в Україні: стан і проблеми // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2004. – С. 21–29.

⁶ Романюк Б. В. Міжнародне співтовариство у боротьбі з корупцією // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2001. – Вип. 3. – С. 37–46; Романюк Б. В. У боротьбі з організованою злочинністю та корупцією важливі конкретні дії // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2004. – № 9. – С. 18–33.

⁷ Борисов В., Кальман О. Громадянське суспільство та питання подолання корупції // Вісник Академії правових наук України. – Право. – Вип. 2 (41). – С. 168–173.

⁸ Лукомський В. С. Кримінальна відповідальність за дачу хабара та посередництво в хабарництві: Автореф. дис. канд. юрид. наук (12.00.08) // Національна академія наук України. Інститут держави і права

ім. В. М. Корецького. – К.: 1996. – 28 с.; *Прохоренко О. Я.* Протидія корупційним проявам у системі державної служби України (організаційно-правовий аспект): Автореф. дис. канд. наук з держ. упр. (25.00.03) // Нац. акад. ДУ при Президентові України. – Київ, 2004. – 20 с.; *Сафоненко А. О.* Антикорупційна політика в умовах трансформації українського суспільства: Автореф. дис. канд. політ. наук (23.00.02) / Київський нац. ун-т ім. Т. Г. Шевченка. – Київ, 2004. – 16 с.; *Ткаченко О. В.* Адміністративно-правові засади протидії корупції в органах внутрішніх справ: Автореф. дис. канд. юрид. наук (12.00.07) // Ін-т законодавства Верховної Ради України. – К.: 2008. – 20 с.

⁹ “Про боротьбу з корупцією”; “Про державну таємницю” (із змінами, внесеними згідно з Законом України “Про внесення змін до Закону України “Про державну таємницю”); “Про Національний архівний фонд і архівні установи”; “Про авторське право і суміжні права”; “Про державну службу”; “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення протидії незаконному обігу архівних документів”; “Про внесення змін до деяких законів України у зв’язку з прийняттям Закону України “Про внесення змін до Закону України “Про Національний архівний фонд і архівні установи”; “Про засади запобігання та протидії корупції” (введення в дію відтерміноване до 01.01.2011); “Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю” // Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>

¹⁰ “Про стан виконання центральними і місцевими органами виконавчої влади Закону України “Про боротьбу з корупцією” та “Національної програми боротьби з корупцією” (від 20.03.1998 № 345); “Про затвердження Порядку інформування громадськості про результати роботи у сфері протидії корупції” (від 08.12.2009 № 1336); “Про заходи щодо посилення протидії корупції” (від 08.12.2009 № 1338); “Питання запобігання та протидії корупції в органах виконавчої влади” (від 08.12.2009 № 1422); “Деякі питання організації проведення спеціальної перевірки щодо осіб, які претендують на зайняття посад, пов’язаних з виконанням функцій держави або органів місцевого самоврядування” (від 08.12.2009 № 1432); “Про схвалення Зasad антикорупційної політики” (від 08.12.2009 № 1688-р) // Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua>

¹¹ Конвенція про боротьбу з корупцією, яка зачіпає посадових осіб Європейських Співтовариств або посадових осіб держав-членів ЄС (прийнята Радою ЄС 26 травня 1997 р.); Конвенція про боротьбу з підкупом іноземних посадових осіб у міжнародних комерційних угодах (прийнята Організацією економічного співробітництва та розвитку 21 листопада 1997 р.); Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією (прийнята Комітетом міністрів РЄ 27 січня 1999 р.); Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією (прийнята Комітетом міністрів РЄ 4 листопада 1999 р.); Конвенція Африканського союзу про недопущення корупції та боротьбу з нею (прийнята главами держав й урядів Африканського союзу 12 липня 2003 р.); Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності (набула чинності 29 вересня 2003 р.).

¹² *Романюк Б. В.* Міжнародне співтовариство у боротьбі з корупцією // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2001. – Вип. 3. – С. 37–46; *Романюк Б. В.* У боротьбі з організованою злочинністю та корупцією важливі конкретні дії // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2004. – № 9. – С. 18–33.

¹³ *Добродумов П.* Антикорупційна політика як функція держави // Підприємство, господарство і право. – 2007. – № 9. – С. 54–58; *Доля Л. М.* Ко-

рупція в Україні: стан і проблеми // *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. – 2004. – С. 21–29; *Камлик М., Невмержицький Є.* Корупція в Україні. – К.: “Знання”, 1998. – 179 с.; *Невмержицький Є. В.* Корупція в Україні: причини, наслідки, механізми протидії. Вид: КНТ. – 2008. – 368 с.

¹⁴ Інформація щодо виконання постанов та доручень вищих органів влади взята з офіційних звітів, які подаються щомісяця Кабінету Міністрів України, Заступникові Міністра Кабінету Міністрів – Урядовому уповноваженому з питань антикорупційної політики, Міністерству юстиції України за встановленою формою.

¹⁵ *Прохоренко О.* Організаційно-правові аспекти та стан протидії корупційним проявам у системі державної служби України // *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. – К., 2002. – № 6. – С. 35, 44; *Прохоренко О. Я.* Прояви корупції – загроза національній безпеці України // *Науковий вісник НАВСУ*. – 2002. – Вип. 3. – С. 61–64; *Прохоренко О. Я.* Протидія корупційним проявам у системі державної служби України (організаційно-правовий аспект): Автореф. дис. канд. наук з держ. упр. (25.00.03) // *Нац. акад. ДУ при Президентові України*. – Київ, 2004. – 20 с.

В статье раскрыто содержание работы Государственного комитета архивов Украины относительно предотвращения и противодействия коррупции и применение правовых положений антикоррупционного законодательства.

Ключевые слова: коррупция; антикоррупционное законодательство; коррупционные действия; коррупционные правонарушения; государственная служба; Государственный комитет архивов Украины.

Legislative maintenance of an anticorruption politics of Ukraine studies and characterizes ways and methods of the prevention and counteraction of corruption offence. Studying of the given direction promotes information and analytical filling of a problem which concerns presence of corruption. The practical contents of maintenance of rules of law testify to introduction of a unique state anticorruption politics. This article we open the contents of the lead work concerning the prevention and counteractions of corruption of the State Committee on Archives of Ukraine.

Keywords: corruption; an anticorruption politics; corruption actions; corruption offence; public service; the State Committee on Archives of Ukraine.